

REGÉLO.

Pesten vasárnap october 4^{én} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul: postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Magános sir.

A' nap félig lesüllyedt vala már túl a' kékes hegyeken, 's a' far ormokról bucsú-sugarakat hinte a' viritó völgy ölére, mint midőn a' távozó ifjú után csókokat szór magas ablakából az epedő leánya; — a' hűs alkonyat fájlalta a' világosság kiholtát, és könyezett, 's fájdalom-könyűi némán rezgettek a' mezőnek ezer virágain, midőn én, az est gyönyöreit élvezendő, legjobb barátom karjain, keblemet minden szépnék kitárva, szótlán lépdelék egy járatlan ösvényen. — „Ez a' magános sirhoz vezet — mondá Kálmán barátom — 's az leend sétánk célpontja. — A' vidék előttem ismeretlen volt, 's így ujság - vágyom a' lehetőségig fölcsigázott. — Nehány percz múlva könnyű csolnakon repülénk a' Kraszna tul-partjaira, hol egy bájteljes völgy tárta előnkbe ezer kellemét. A' folyóviznek ezen partján egyenes vonalban állnak a' magas hegyek, 's a' folyam egy helyen kikanyarodva a' bércek aljától félszigetet képez, mellynek közepén szomorú fűzek 's akaszok lengeték földre hajlott lombjaikat, 's csókdosák egy magános sirdomb zöld hantjait. A' gyász-berekből bús énekhangok szálltak felénk az esti szellő szárnyain; a' hangokat bennső fájdalom szülte, 's azok megrendíték szívem hurjait. Szemeim, át-törve a' sűrű lombokon, két hölgyi alakon nyugvának-meg. A' sirdombon ültek ők, lelkeik pedig az égben, a' boldogok szép honában, merengettek! oda valának emelvék könyben úszó szemeik, 's oda repültek a' bús hangok is remegő ajkaikról. Egy nő a' legjobb férj, egy leány pedig a' legjobb atya emlékének áldozának itt. — A' nő fájdalmi bűnbánat — a' leányéi pedig veszteség szüleményei valának. Amannak testi kellemeit a' kinok összedúlták már: emez pedig sok kellemet rejtő rózsabimbóhoz hasonlita. Közelebb léptünk, 's az ének elhalt a' hölgyek ajkain, 's ők ülhelyökről fölemelkedének; az anya nem bírá fájdalmi súlyát, 's roskadozó tagjait a' leány támogatá. Így tántorgának a' sírkőhez; mindkettő csókokat hinte a' hideg márványra, 's reánk sem-

mit nem ügyelve, távoznak. — Szemeim a' tolyam tul-partjaig kiserhetek 6ket; — majd megalltam a' sark6 el6tt, mellyen ez egy sz6 „a' y 6 m !“ vala olvashat6, 's ez egy sz6n szinte 6gtek m6g a' forr6 cs6kok. — Helyt foglal6nk v6gre a' sir hantjain, 's felsz6llit6somra bar6tom a' k6vetkez6ket besz6llte.

Krasznai L6szl6 b6san 6lt egykor beteg neje 6gya mellett, 6s szemeib6l p6r k6ny6 hult al6 a' szunyad6 h6lgy halv6ny arcz6ra, mintha annak hervadt r6zs6it 6j 6letre akarta volna f6lt6masztani.

Az alig huszont6t 6ves n6 ink6bb lelki, mint testi beteg volt. Azon megr6gz6tt hiedelem, hogy t6d6v6szben szenved, elrabl6 lelke nyugalm6t, 's kit6pte a' hajdan vig szesz6ly6 kebel 6r6mvi6r6gait; nem vonult ny6jas mosoly ajkaira, az egym6sra borult hervadt r6zsalev6lhez hasonl6kra; az eml6ny - k6k szemekben b6gyadt f6nynyel csillogott a' beteg l6lek hamvad6 szikr6ja; a' sov6ny arczon csak gyanithat6 nyomai l6tszottak m6r a' hajdani hajnalpirnak, 's h6 kebl6nek ig6z6 liliomai elhervadva s6rga szint 6lt6nek-f6l.

A' hideg arczra hullott meleg 6rzet-sz6lte k6ny6k f6l6breszt6k a' szenderg6 Laur6t, kinek eped6 szemei 6desen nyugv6nak neh6ny percig a' k6nyez6 f6rj arcz6n; majd remeg6 karokkal 6lel6 annak fej6t sebesebben piheg6 kebl6re. E' szivrendit6 helyzetben szinte 6ranegyedig volt a' k6t szenved6. Azt hiv6k mindketten, hogy t6nedez6 boldogs6gukat ut6szor 6lel6k magukhoz; 's a' var6zs66lomb6l m6g a' kis Czili zajos megjelen6se sem r6zhat6-f6l 6ket. Mint lenge Zefir sz6kdelt sz6l6ihez a' h6rom 6ves angyal, picziny kez6ben k6t teljesen kifejlett r6zs6t tartva, 's ezekkel k6nnyed6n h6rit6 - el sz6p arcz6r6l a' zil6lt holl6f6rt6ket - mint mid6n a' hajnal, pirban f6rd6 6g6v el6tt 6jf6ls6t6t felh6 lebben-el.

,Ap6m, any6m! — rebeg6k ajkai — ne aludjatok! nektek sz6p r6zs6t hoztam, olly sz6pet, olly pirosat, mint Tin6 mond6, mik6nt arczom. — Mama! tudod sokszor cs6kolsz engem; cs6kold most e' r6zs6kat is, ezek sz6pek, mint Czilid arcza.‘

L6buhegyre 6llva nyujt6 ekkor a' sz6p gyermek Laur6nak a' r6zs6kat; L6szl6 pedig k6jittason ragad6-fel kis le6ny6t a' beteg anya mell6, ki cs6kkal k6sz6n6 a' kedves aj6nd6kot, 6s szemeiben mint sziv6rv6ny t6rt kereszt6l a' gy6ngy-csepeken egy 6r6m-sug6r. — A' kis Czili, mint f6l6nk galamb, tapadt az anyai kebelre, 's azon, mint sz6raz falevelekre hullott bokr6ta, fek6dt a' r6zs6s arcz

(Folytat6sa k6vetkezik.)

A' koldusnö.

(Vége.)

III.

„Éljen a' menyasszony! — hangzék a' selyem-szövetű pamlagokkal körzött 's aranyozott butorokkal diszitett teremekben, míg a' fúrge szolgák párolgó itallal viditák a' nász-vendégeket.

„Es boldog vőlegénye!“ — viszhangzott ötven ajakból.

„Elhiszem — suttogá gunymosolylyal közép korú szomszédjának egy barna zekéjű, mi alatt pezsgőjét fenéig kiüríté — ha megérdemlené.““

„Igazad van, Kendey! — felelt férfias komolysággal a' megszóllittatott, ki, mint látszék, nem könnyelműleg szokta osztani válaszait — én ugyan szivemből kívánom boldogságukat; de, bár Iduna atyjának közeli rokonát láthatod bennem, nyilván megvallhatom, miszerint igen nehéz a' legerényesb hölgynek is igaz utra téríteni férje elkorcsult természetét.““

„S gondolod tán — szóllt amaz előbbi elménczségével felhagyva — hogy Iduna büszkesége nem nélkülözendi egy jó nő kötelességeit? Barátom! — folytatá növekedő bizalommal — a' nősülés jelenkorunkban többnyire haszonkeresés, vagy, ha úgy tetszik, nyereség utáni vágy; 's ha e' vágy egyedül földi boldogság 's családi megelégedés kívánatában alapulna, édenhez hasonlíthatnók világunkat, mellynek lakói angyalok; égi lényekhez minmagunkat, kik minden haszonleső tervet nélkülözve, mások boldogításában leljük fel minden üdvünket. De a' tulzásig elhatalmazott önzés, e' csáb-szörnyeteg, mellynek ezerek és százezerek lesznek szerencsétlen áldozataivá, igen ingerlékeny hatással bir sok néemberi szivre. Reménylem, elértheted célzásomat.““

„Sokban egyezünk véleményeinkben — mond barátja — Idunát nem kissé vakítá-meg vőlegényének grófi családbóli származata; 's ha e' mellett azon' feszt, melly jellemét bélyegzi, párhuzamba hozzuk mostani elbizottságával, igen rossz jövőre nyilhat pályája.““

'S míg illy és százféle más eszme, észrevétel foglalkodtatá a' különnemű egyéneket, künn, a' ház csarnoka előtt tolongó néptömeg bámulá a' pazardiszu vendégeket, kik majd tiszta lég szivásaért a' tarka vegyületű virágoktól kertté alakított erkélyen mulattaták szépeiket, majd egymást előző udvarisággal nyújták karjaikat a' lépcsőzeten lemenő hölgyeknek, őket haza robogó kocsijaikba emelendők.

Volt a' nép közt egy halvány ifjú is; arczán lélek-kín 's azon kétes zavar mutatkozék, mellyet tán kétségbeesés bélyegének mond-

hatni; szemei olly édes - epedve nyugodtak a' ház egyik ablakán, mintha tekintete által boldogságát hinné onnét levarázsolhatni; aztán redőkbe szedé homlokát; képzetében egy boldogabb idő látszék feltűnni: tiszta fogalommal gondolt-vissza gyermek-éveire, jó szülőire 's mindenkire, ki tán valaha sorsán könnyite; viruló ifjúságára emlékezék továbbá, melly némi kecsgettő ábránd-álmokban ringatá reményét. Végre boldogtalan szerelme foglalkodtatá elméjét, 's a' kőszívű leány, ki üdvét örökre szétrombolá. Halálhirdető buszúzóként hatott a' fenni vig zene bánatos érzékeire, 's elfojtott küzdelem között rebegé:

„Igen, megfogok halni, 's nem lesz, ki néhány könnyűt áldozék elporlott hamvainnak; feledve lesz az árva, 's nem leend rokon kebel, emlékezetre méltató egykori személyemet. — Idúna! én megbocsátok keményszívűségédért, ott fenn, hol semmi bú, semmi keserűség, ismét látandjuk egymást. Isten veled!“

Ő távozott, 's utána mardosó üldözője, a' megvetett szerelem. 'S a' csillagok fenn, a' magas ég boltozatán, olly tisztán ragyogtak, mintha csupa boldogokra terjesztették volna rezgő sugaraikat!

IV.

Néma haladással vonult egy kised népcsoport; a' férfiarczokon szájalom 's könnyör teljes levertség terült-szét, mig néhány agg néember fohászt hallata; ugy látszott, hogy valami rendkívülinek szemtanúi.

Robogva csapott-el a' mindig növekedő néptömeg mellett egy négylovas hintó; benn Idúna ült szikár férjével.

„Mi gyászvonal ez?“ — kérdé a' gróf a' csoportozat szélsőbikétől, mialatt kocsisának megállást parancsolt.

„Egy fiatal ember vízbe ölé magát — felelt a' felszóllittatott — holt teteme most vonaték - ki a' sodró hullámokból.“

„'S neve nem tudatik?“ — folytató a' kérdező.

„Mondják, Zenyéri Jenőnek hívták.“

„Szegény ifjú!“ — sohajtott egy a' fenni szavakra figyelő csinos polgárleány, és szemeit könnyük nedvesíték.

„Isten könyörüljön bűnös lelkén!“ — mondá egy másik, mi alatt egekre emelé tekintetét.

Iduna kitörni akaró indulatait fékezni törekedett, de egy erőszakos könycesp, melly remegve hullott jéghideg mellhalmaira, némileg elárulá illetődését, mit gyöngé szívének tulajdonított a' gróf.

'S a' koci tova indult.

Iduna más nap részvétlen közönyösséggel emlékezék a' tegnapi jelenetre, 's olly kedélyben vala, mint egyébkor.

V.

Hétszer szunyadt-el a' természet, 's hétszer ujult - fel ismét morgva szenderéből. A' viruló róna kegyelő illatot párolga virágnővényeiből; dús reménynyel kecsegtető bimbók feseltek a' fák lombozatain 's az árnyas terebély sudarai körül hangicsáló madarkák repdesének.

Egy tiszta tavaszi regg volt; világosb fellegek környezék a' bércki tetőkön felnyuló erdők magasait, 's a' lomha sötétség alanti völgyek rejtekeiben kerese menedéket a' nap éberítő sugarai elől.

A' temetőhez vezető ösvényen egy magános lény haladott; a' várostóli nem csekély tér 's gyöngye léptei, melyek eddigelő a' hátrahagyott uton lassudan tevék ismétlésüket, hazulról napkölte előtti megindulását bizonyíták. Földre szegzett feje mély gondolatokkal látszék bibelődni, 's míg lesütött szemeit mozdítlanul maga elébe mereszté, észrevétlenül a' sirkert kapujánál találá magát. — Barna, félig elrongyolt némbéri mez földözé testét; sápadt arczán szépsége némi utónyomait hordozá; elhaló szemeiben bűnbánói keserűség homályosult; könnyűi melljére peregtek. — Egy régi hant előtt, mellyen illatos mezei virágok, ápoló kezeiktől oda ültetteknek látszók, hajlongának, térdeire hullott; ajkai félig érthető imában fuldokoltak, 's zokogott.

Ki lehet e' búsongó némbér? — tán elhagyatott özvegy, elhunyt férje hanvait kesergő; — tán szerencsétlen anya, ki egyetlen magzatát siratja könnyűivel? — Ő Idúna, a' büszke, egykor dús Iduna most szegény nyomorult koldusnő!

Nem de csudálkozásra méltó jelenet ez?! — O, fenn áll az isteni hatalom, annál súlyosb büntetője teremtményeinek, minél későbbben nehezül átka reájok. Ő tűr, elnéz, emel, hogy sujtson; sülyeszt, hogy tulhonban jutalmazhassa tisztelőit! — Legyél bár még olly magas fokozatán szerencsédnek; remegjen bár az egész világ korlátlan hatalmadtól; birjad arany-bányák kincseit apadhatlan forrásul: — csak egy nap, csak egy percz, — 's te feneketlen örvénybe lelheted buktatva mindenedet. — Ezüst serlegekből iszik ma áldomást ellensége megbuktatására az, ki holnap tán lázári alázatossággal szedi-fel a' pórnak elhullatott morzsáleit!

Idúna 's grófi férje fényüzésnek adák magukat; az ősz apa 's beteges fija elhaltak, 's nem vala, ki pazarlásait megakadályoztathatá. Így nem csudálhatni, ha rövid idő alatt tetemes vagyonuk tönkre ment. A' szemtelen férj, miután számlálhatlan adósságokba buktatá magát kicsapongó életmódja folytathatásaért, elhagyá hűtle-nül nejét, 's külföldön egy párviadálban agyonszurattott. — 'S az elhagyatott nő, ki büszke lenézéssel tekinté egykor az egész világot, koldusbotra jutva esenge mindennapi falatjaiért; de könnyörü-

letre nem mindenhol számolhatott: mert ki gunyolva veti-meg mások szegénységét, érzéketlenné teszi az iránt maga a' természet is embertársai szívét, hogy annál mélyebben érezhesse nyomorúságát!

Idúna csak most, boldogtalan állapotjában, emlékezők vissza Jenőre; felkeresé sirját, 's azt gyakran meglátogatá, keményszívűségeért poraitól bocsánatot esdeklendő. Könyüket láta szemeiben a' felkelő nap, könyüket az esti alkony; míg végre ő is sirba szállt, áldozatja könnyelműségének.

Lakner Sándor.

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

Óriási zab. Larmon tővében Jurában mult hetek közt óriási nagyságú zabkalász találtak, melynek magassága mintegy két meternyi vala, 's melly nem kevesebb, mint 178 derék magot foglalt hüvelyében.

Fehér fecskék. Egy fecskefészekben az angol országi Longner-Halli conservatoriumon két veres szemű, hófehér fecskét fogtak. Ezek azután kalitkába zárattak, hol szülőiktől tápláltatnak; mindazáltal elfogadják a' nekik nyújtott legyeket is, 's így félig megszeli dűlni látszatnak.

Mák - lé. Az „Echo de la Frontière ezt írja: — a' mák, melly ott oellet nevet visel, 's mellyet Valenciennes és Cambre környékén igen tetemesen növesztnek, hogy belőle mák-olajt készithessenek, valódi opiuma az éjszaka-nak. — Mi előtt e' növény egészen megérett, fejéhez közel, az az, a' maghüvely-nél egy vágás tétetik, mellyből nem sokára narcotici hatású nedv foly ki, 's a' vele élésben a' mérég következményeit vonja maga után. Rövid idő előtt szerencsétlenségre ez gyermekeken teljesedett-be, kik Cambrai egyik külvárosából valók voltak, 's ezen ártalmas nedvből részesültek. Az ártalmas következmény csak néhány óra multán mutatkozott, az az éjjél körül, midőn lélektetük nehéz pihegés és hörgés vala, mire az anya álmaiból felébresztették. A' méreggeli étetés káros következménye mostantól látszólag és sajnálatra méltón növekedett. A' szemöldek kitágultak; a' szem meredett, és fénytelenül pillantott; az arczra halálsápadtság ült; hideg veríték borítá a' külbőrt, a' tagok reszkedtek, 's rángódó göresben vonaglának. A' gondos szülők, kik e' rettentő gonosznak okát a' körülményekből kitalálák, azonnal orvosért küldöttek. A' két idősebb gyermek, a' rendelt hány- és gyógyszereket akaratosan elfogadván fáradtságosan ugyan, de még is meg lön mentve a' haláltól; de a' harmadik és legfiatalabb gyermek, ki a' gyógyszert semmikepp sem fogad- el, 's a' mérég erejétől már egészen oda volt, még azon éjjél tetemes göres és rángódás között elhunyt.

Ver es hó. Mióta Saussure 1760-ban a' veres havat felfalta, több természetbúvár foglalkozott azzal; mindazáltal egy sem vizsgálá ezen anyagot nagyító üvegen. Shuttleworth ur ezt tevő, 's észrevételeit a' biblioteque universelle de Géneve-ben (febr.) közlé. Mult évi nyárutó 25-ikén Grimsel megszállójánál Oberlandban vala, 's itt veres havat gyűjte, melly csak itt található, hol a' hó soha sem olvad-el. Több 's kevesebb halvány vörös, bizonytalan idomú és terjedésű helyet lelete rajta észre venni, névszerint a' mélyedésekben, mellyeket szél és víz-csepegés okozott; a' festett részek néhány hüvelknyi hosszúságra terjedtek, sőt néhol egy lábnyi is vala mélységök. Shuttleworth ur a'

félíg olvadt havat nagyító üvegen vizsgálá, 's nagy bámulattal ugyan azt organikai testekből, különmemű 's idomú, részint növény, részint külsőleg élő állatkákból állónak találá. Színük élénk veres vala; mindazáltal ezeken kívül még színtelen 's barnás testek is voltak láthatók, melyekből a' tetszőleg állatkák kevés számmal, ellenben a' gömb idomú növény-testkéek nem csekély számmal valának.

KÜLÖNFÉLE.

Guizot és neje. — Meulan Pauline Parisban, egy jó családból származott fiatal hölgy elveszté szüléit és barátait, 's kényszerre érzé magát eltérő gondoskodni. Jó nevelésű levén próbát tett, dolgozatai által élelmét megszerzeni. Ez sokáig nem sikerült neki, míg végre egy Journal (a' „Publiciste“) dolgozatait felvév, 's olly díjjal jutalmazá, melyből gondtalan éltetett. Némi figyelmet is vontak munkái magukra, 's ő néhány művészi társaságokba hívatott. De végre Pauline megbetegedett, 's munkáit félbe kellett szakasztani. Most először érzé és félt attól, hogy insége kezdődik. Azonban akadt egy ismeretlen barátja, ki őt e' kétségbeeséstől megmentette. Bizonyos reggel egy csomagot kapott, melyben egy dolgozat, egészen az ő módjával 's módorában a' „Publiciste“ számára, 's egy levelke találtatott, melyben az író időnként hasonló dolgozatokat küldeni ígérkezett, mind addig, míg a' hölgy képes leend dolgozatait ismét folytatni. A' szerző nem nevezte magát, 's a' hölgy nem tudta nevét kitalálni. Az ígért pontosan megtartatott, 's ő rendesen megkapta szokott munkadíját. Mihelyt a' hölgy ismét elkezdheté dolgozatait, azonnal felhagyott küldeményeivel az ismeretlen barát. Természetes volt, hogy a' hölgy nagyon kívánta jóltevőjét megismerni. Nem sokára akadt is erre alkalma: Egy napon a' hölgynél egy halvány, karcsú, fiatal ember szelid kifejezetűs arczezal jelent-meg, 's egész szerénységgel dolgozó társának adá-ki magát. A' férfiúban a' hölgy olly észet tanult ismerni, melytől a' világ általán sokat várt. Többször látták ezután egymást; 's Pauline csak hamar viszonzá a' fiatal ember által íránta nyilvánított szerelmet. Nem sokára házassági viszonyba léptek egymással, 's boldogul tölték napjaikat mind ez ideig; a' halvány fiatal ember egy lön franczia ország legkitünőbb statusférjja 's tudósai közül. A' férj a' híres Guizot volt.

Tánczkedvelőknek. Brüsszelben, mint tudva van, több év óta divatba jött, a' bálókra, még a' finomabb társalgási vigalmakra is, tisztességes fiatal embereket díjért meghívni, az az, tánczosokat bérleni. — E' módhoz a' nagyvárosi szakácsnők már régen hozzá szoktak, hogy „táncz vigalmaikban“ tánczost kaphassanak. Hollandiában, és nevezetesen Rotterdamban e' tekintetben messzebb jöttek. Népszerű vigalmakról 's tánczról ott még vásárnapon sincs szó: ellenben a' sétatérteken csoportosan járnak a' dajkák és szolgálók valódi de többnyire fogadott szeretők karjain; mivel itt „szerető“ óra számra szoktak fogadni, ki személye és ruházata szerint fizettetik, 's gyakran kétszeresen és háromszorosan változók.

S o k o t a i s z o k á s. Figyelmem — mond az angol utazó Vellsted — fel lön izgatva, midőn a' révben egy helyen valamit feküdni láték, mit éppen egy Arab hagyott-el. Egy öreg férfiú volt, ki háta gerinczén egy a' homokban mélyített üregben fekvék. Csak egy silány ruhadarab védé őt a' nap égető hevé-től. Mellette kevés gabona, 's félíg sült hal-darabok fekvének. Társa mondá nekem, miszerint a' dologra alkalmatlan férfiút vagy némbert így kitenni szo-

kás, de még is táplálattal láttatnak-el halálukig, miután kevés föld hányatik rájuk, mi félig ásatott sírjokat képezi.

A' koldus és az ék-árus. Nehány nap előtt egy rongyokba burkoltt férfi jár-be Paris legfényesb részeit. Akár a' drágaságok pazarfénye, akár kereső visszaemlékezések hatották-meg a' szegényt, ő szegénytől elnyomott-nak látszék, 's lesütött fővel odább állt. Végre tán éhség idézé eszébe elhátársát, mely szerint bátoratlanul egy gazdag ék-árus ajtaja závarját fogván, szikár kezét a' gazdag ur elébe tartá. Nem hasztalan esdeklett itt a' szerencsétlen ember baráti segélyért, mivel a' kéretett már közelge, a' nyomorultnak néhány pénzdarabot nyújtandó; midőn két koldus-bíró őt hatalmába vevé, 's követésüket megparancsolá. Szobor-merevedten állott az ék-árus bolt ajtajánál a' jelenet kimenetét bevárandó, midőn a' koldus szegény- 's kétségbeeséstől gyengített hangon az igazság kiszolgáltatójának nevét ekként nyilvánítá: „En Portuis Jeromos vagyok.“ Alig ejté-ki e' szokat, midőn az ék-árus a' poroszlók felé iramlék, tőlük a' kóborlót elvevé, érte jót állott, 's a' megszabadítottat lakába vezeté, azonnal szükséges ruhákkal ellátá, 's neki a' fényes ebéd után raktárában kiállított kincseit megmutatá. Jótévéje kérdésére, miként jutott illy nyomorra, akként válaszolt Jeromos, hogy ez előtt tíz évvel, éppen azon időben, midőn angol országba vala utazandó, 150.000 frankkal terhelt tárczáját elveszté.—Két nappal ez után a' nyilvános lapok hirdetéek Pertuis Jeromosnak St... házzali összebarátkozását. Kétség kívül ki lön találva, hogy St... vala, ki az említett pénzzel telte tárczát megelé, 's e' tetemes pénzösszeeggel szerzé tömértelen birtokát, mellynek fele egy szerencsés esemény következtében az ék-árus becsületességéből a' sovár koldúsnak jutott.

Gaztett. — A' „Gazette des Tribunaux“ egy új érdekes adattal szaporítja a' parisi gaztettek krónikáját. Egy éltés hölgy, egészen fekete ruhába öltözve, 's komoly tisztes arcvonásokkal, néhány nap előtt egy Couflansban levő derék nevelőházba ment, mely a' dames du sacré-coeur nevű szerzetesnők igazgatása alatt áll. — „Nekem két unokahugom van; egyik 11, másik 13 éves.“ — szólt az öreg hölgy — „azokat önök gondoskodása alá kívánám bízni; mert csak itt nyerhetnek olly czélszerű nevelést, mely romlott századunk mételyétől mentt. Mindenek előtt ez áldásteljes intézet áttekintéséből akarék épülni, 's egyszersmind a' fizetendő díjról és szükséges tárgyakról tudakozódni. Az előjárónők, kik a' tisztes hölgyet első tekintetre megszereték, 's e' fölött két új nevendék leendő jövetén örvendeztek, az idegent egész házban körülvézeték, megmutatván neki a' tanuló-szobákat, hálótermeket, ebédlőt, 's kertet; frisitöket raktak elébe, és megmutaták neki ama szobasorokat is, hol a' parisi püspök az 1830. és 1831. évi zajos napokban menedéket lett. Elmentekor kérdé a' hölgy, mellyik kereskedőnél történék a' bevések ez intézet számára. A' tisztes hölgyek Saint-Antoine faubourgan egy nagy, gyár czímét adák neki. Jövő napon a' hölgy a' mondott gyárba ment, hol magát a' conflansi intézet főnökének nyilvánítá. Itt nagy mennyiségű tárgyakat vásárolt, mellyek néhány ott tanuló kisasszony kiházásítására szolgálndnak, 's mivel állítása szerint az ujan kinevezett érsek néhány nap multán az intézetet látogatásával megtisztelendi. A' többit kitalálni könnyű. A' boltos e' hölgynek tisztes külsejétől megsalatra meggondolás nélkül adott selyem kelmék, csipkéket, és más anyagokat. — Az eddigi utánnymozások sikertelenek maradtak.

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiaczon, Dencs-ház, 56-dik sz.

Nyomatik Trattner-Károlyi' betűivel, angol vas-sajton
— az utolsó sorok —
uri utza 453.